

Meleg nyár eleji nap volt, szinte már kánikula, és csak néhány nap választott el a vakációtól. Nem volt már igazi tanítás, de ilyen csodálatos időben a gyerekeket különben sem lehetett volna bent tartani, kimentem hát velük játszani az udvarra. Még a bejáratí ajtót is bezártam, ne legyen ki-be futkosás. Dél felé látom, hogy egy elfáradt, kimelegedett, látásból jól ismert roma férfi igyekszik kétkerekű kocsiját bevonszolni az utcai kapun. – Látom, kint vagytok, viszem a vasat a gyűjtőbe – kiáltott felénk, amikor sikerült átjutnia az akadályokon. – Nagyon kifáradtam – mondta a homlokát törölgetve, azzal leült a lépcsőre. A kezemben tartott labdát odadobtam a gyerekeknek, és elindultam feléje.

– Adná nekem egy pohár vizet? – kérdezte szelíden, amikor kifújta magát, és én is közelebb értem.

– Hát már miért ne adnék?! – mondtam kedélyesen, és már nyitottam is az ajtót. Pár pillanat múlva ott álltam a lépcső tetején, kezemben a pohár vízzel: – Tessék! – és nyújtottam feléje a poharat.

– Hallod, te osztán nem vagy irigy – mondta elismerően, és egy húzásra megitta a vizet.

– Miből gondolod, hogy nem vagyok irigy? – kérdeztem meglepődve, mert egyszerű ivóvízzel kapcsolatosan fölöttébb túlzónak tartottam egy ilyen kijelentést.

– Csak nem a vízre gondolsz!? Szerintem ez természetes.

– Hát idefigyejj, ez egyáltalán nem természetes. Dógoztam egy parasztnak, hordtam ki a ganét. A gádzsi nem adott innom, a gádzsó meg olyan műanyagos glázsába, na, hogyan is mongyátok?

– Műanyagflakonban.

– Te meg kihozod az üveg poharat! Lásd meg, össze is koszítottam a mocskos kezemmel. Ha beengedsz, innék még, és kimosom. Beengedtem, ivott, majd a mosdón lévő szappannal először megmosta a kezét, majd a poharat mosta el.

– Ne mondd, hogy buta vagyok, és nem tudom, hogyan csinájjátok!

– Dehogymondom! Azt viszont állítom, hogy egy asszonynak is becsületére válna, ha ilyen szépen elmosna egy poharat, mint te. Megköszönte a vizet, fejébe nyomta a kalapot, aztán nekifeszült az öreg taligának, és a hatalmas ócskavas-rakományt kikormányozta a kapun. Már a vége felé járt a szünidő, és a „vízivást” réges-rég elfelejtettem. Éppen takarítottam. Rettenetes hőség volt megint, hát kinyitottam az ajtókat, hogy kicsit átjárja a szobákat a levegő. Éppen a lakás túlsó végében tettem-vettem, amikor egyszer csak kopogtatást hallok a bejáratí ajtó felől.

– Halló, van itthon valaki?! Nem ám azt mongyák, hogy csak úgy bementem! Hé! – kiáltott be a

küszöbről az én „szomjas” emberem. Amikor megpillantottam, még mindig az ajtóban toporgott. Jobb kezével gyorsan kalapot emelt, de balját a háta mögött tartotta. Izgatott, jelentőségteljes hangon szólalt meg:

– Hoztam valamit.

– Nekem? – kérdeztem meglepetésemben kicsit talán bárgyún. Nem véletlenül csodálkoztam a váratlan bejelentésen, úgy tudtam ugyanis, az ajándékozás, de még a köszönetes szokása is ismeretlen a cigányoknál. Legalábbis eredetileg az volt.

– Én még ilyet nem láttam. De nem is adnám másnak! – ingatta a fejét átszellemülten és kéjes mosollyal a cigányember. Még egy jó darabig így állt, és hol a nyelvét csattogtatta, hol meg a fejével körözött. Amikor aztán a hatásszünetet megfelelő terjedelműnek gondolta, nagy áhítattal elélem tartott egy akkora gyönyörű piros almát, mint egy sárgadinnye.

– Na, ilyet még én sem láttam, ez fantasztikus! – mondtam őszinte elismeréssel.

– Hol lehet ilyen almához hozzájutni?

– Sehol! – rázta meg a fejét. – Má régen kinéztem... Arra vártam, hogy jó legyen.

Most meg felmáztam érte. Majd a beng vitt el, de aszt montam magamnak, akkor is leveszem! Hát itt van.

– Még szerencse, hogy nem estél le! Hallod, ilyen ajándékot még sohase kaptam.

– A Jóisten neked teremtette a jóságodé – szólt ájtatos hangon. – Tudod, a víz! – emelte meg a szemöldökét. Aztán hosszasan habozva, mint aki valamilyen nagy kísértés súlya alatt görnyed, de méltatlannak érzi magát elfojthatatlan vágyának kielégítésére, és ezért a lehető legillendőbb módon szeretne elhozakodni mélységesen illetlen óhajával, még sopánkodva hozzátette: – Csak egy kérés van.

– Mi lenne az? – kérdeztem megilletődött hangon.

– Csak egy kicsit kóstójjam meg – mormolta alig hallhatóan, fejét lehajtva.

– Megfelezzük – ajánlottam azonnal.

– Aszt má nem! – vágta rá gondolkodás nélkül. – Csak egy kicsit.

– Nagyon szépen köszönöm az almát – próbálkoztam a „parasztetikett” következetes betartásával, felbátorodva a cigányember új hagyományokat megalapozó gesztusán.

– Te csak ne köszöngesd! – emelte fel a hangját hirtelen.

– Hát már mért ne köszöngetném, amikor te is ilyen szépen megköszönted azt a pohár csapvizet! Köszönöm, és punktum! – hadartam én is emeltebb hangon, miközben egy szép nagy cikket kanyarítottam ki a fenséges gyümölcsből.

– Hát akkó: szívesen! Vagy hogy is mongyátok – szólt belenyugodva, és tenyerén az almagerezzel óvatosan kifarolt az ajtónyílásból.